

37.

MINNE,

ÖFVER

ENKE-BISKOPINNAN,

HÖGVÅLBORNA

Fru SAARA CHARLOTTA

FAHLENIA,

Född TEPPATI,

Enfaldigt och opartiskt

Upsätt

Af

L. O. L.

Å B O,

Tryckt hos JOH. CHRISTOPHER FRENCKELL. 1771

MINNE

ÖFVER

ENKE-BISKOPINNAN

Vårt lif är likt et ljus, som tårs af egen låga.
Det tynar ständigt af, til des det flocknar ut.
At öka til en dag står ej i vår förmåga;
Men väl at korta af, och skynda på des flut.
Vår lifskraft dunstar bort hvart enda steg vi vandra,
Och tryter ofta först, der hon som rikast var.
Förfynens visa lag bör ej vårt vanvett klandra,
När Hon en annan väg, än vi förmodat, tar.
En styf och frodig ek i hast af stormen bråkas,
Som trycker ned des topp och rycker up des rot;
Et vekt och magert ljung af ihlen fallan råkas,
Lik som det fribref fått för nordanvådrets hot.
Man ofta ser en stark af dödsfens lia fallas,
Och visna, som en ros, uti sin ungdoms vår,
Men deremot en Svag på fria fötter ställas,
At vänta äldrens höst och kamba silfver-hår.
Vi hafve häruppå et mer än klart exempel
Uti de matta fiät, vår Sälla Döda trådt.
Hon öfver tjugu år var märkt med dödsfens stempel,
Och nu först från befvär til hvila lyckligt gådt.
Jag Hennes lefnads lopp i största hast vil måla:
Men sanning för min hand, och oväld styr min håg!
At ej et enda streck af smikrans färg må pråla,
Men bilden teknas rätt, som jag des motbild såg.
Hon blef til verlden född år sjetton hundra fyra,
Af ren och åkta fäng, af Syenskt och ådelt blod,

Bland

Bland bombens tåta dån och stormars vilda yr,
Då bleka döden jämt för allas ögon stod;
Då *Narvens* höga torn och tjocka murar falla,
Man henne i förvar uti en källar' bår;
Men et utaf de klot, som grymt i luften knalla,
Far genom tak och hvalf och råkar Henne här.
Nu ligger Amman (a) död, nu höres Barnet gråta,
Men ingen ännu såg, at benet (b) krossadt var.
Mitt hjerta blifver ömt, min ögon blifva våta,
Når Hon til *Astracan* som fänge bunden får.
I vaggan tagen bli, i lindan fången föras,
Och det med värk och får, är något alt för ömt!
Men öfver detta alt til Slagte-offer göras
För diktadt uprors brott (c), det var omenskligt dömt.
I sådan Schola var, som Hon först lärde dygden,
I hvilken Hon alt se'n så stora framsteg gjort,
At Hon har blifvit känd i Staden och på bygden
För den som Kronan bar för Könet på sin ort.
Hon, tvenne gångor gift, båd' lurt och fött fått smaka,
Och tu och tjugu år nu sist gått klädd i flor.
Man ganska sällan ser så kår och trogen *Maka*.
Så god och dygdig *Fru*, så öm och ålskad *Mor*.
I tvänne värde barn, som sielfve mödrar åren,
I veten, at jag ej i växten något skår.
Den dygd, J fått til arfs, och framgent öka låren,
Om det jag här har sagt, det bästa vittne bår.
På Dygdens jämna våg såg Hon sig ej tillbaka;
För världens snöda lust Hon ståndig afsky hyft;
Ty Hennes regla var: *arbata, bedja, vaka*;
Deri har Hon väl fler än Eder förelyst.
Hon var i all sin tid en oförtruten *Martha*,
Som Hushålds-vett och dygd til högsta spetsen dref;
Doch höll hon dag och natt i minne och i hjerta
Marias bästa del, som äfven Hennes blef.
Och om Hon hade fel, så vore de snart inga
Emot den dygdeglans, hvarmed Hon prydt sitt Køn:
Hvad

Hvad derfor hållit blef, fågs skönsta frugter bringa;
Derpå har fattigt folk haft ganska många rön.
De fuckta Hennes mull med tusend' tårar heta
Och med sitt hefa skrän bevisa mer än nog,
At mina flåta rim af smikran intet veta.
Hon hade dödt förut, och dog ej när Hon dog.

(a) Utom andra åkommor, befants Ammans arm, hvarmed hon hade hållit Barnet, afflagen, och hade i dödsängesten knepit så hårdt til med stumpen, at hon väckeligen hade kramat ihjäl det, om hela armen varit oskadd.

(b) Grätandet gaf anledning at tänka på någon osynlig skada, och då Läkaren sonderade foten, befunnnes benskärfvor sticka ut igenom huden på smalbenet.

(c) Fader, Moder och Dotter vore på falskt angifvande dömda från lifvet. Värk ediga orsaken var, at Fadrens skickelighet hade utstött anklagaren ifrån en fördelagtig condition hos Gouverneuren Lepouchin, men prétexterne voro åtskilliga.

